

ikke nogen Realitet i den, sagde den højtærede Minister, det var ikke en virkelig Ændring, det er blot et Skin og et Syn, man vil have frem. Jeg minder den højtærede Minister om denne Udtalelse. Jeg tror, at mange er blevet betydelig overraskede ved at se, at den nuværende Regering vil stille Forslag om en saa stor ekstraordinær Understøttelse til Arbejdsløshed. En meget betydelig Del af Borgerne i dette Land levede nemlig i den Forestilling, at det ikke skulde ske mere, der skulde aldrig mere betales ekstraordinær Understøttelse til arbejdsløse. Det er selvfølgelig en Misforstaaelse, naar saa mange Mennesker har levet i denne Forestilling, men jeg maa dog sige, at de til en vis Grad har kunnet være i god Tro.

Den højtærede Minister foreslaar, at det skal være Hjælpekasserne, der skal udbetale dette betydelige Tilskud til de arbejdsløse. Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, om han er sikker paa, at Hjælpekassernes Bestyrelser er i Stand til at udføre dette Arbejde. Saa vidt jeg hørte, meddelte Indenrigsministeren, at de havde erklæret sig villige dertil. Men er de egnede dertil, er de i Stand dertil? Skal de have Honorar derfor? Kan man uden videre lægge et saa mægtigt Arbejde paa en offentlig Institution, der dog er valgt med et helt andet Formaal for Øje? Og er de egnede dertil? Jeg tvivler derom; thi Hjælpekassernes Bestyrelsesmedlemmer kender de Familier i en Kommune og indenfor deres Kreds, som de under sædvanlige Forhold yder Støtte og Hjælp, men de kender ikke alle de Mennesker, som de under saadanne ekstraordinære Forhold kommer i Forbindelse med, og det Skøn, den højtærede Minister bygger paa her, og som han mener skulde føre til en mere retfærdig Fordeling af Statstilskudet, erkender Ministeren selv ingenting er værd i de Kommuner, hvor det væsentlig kommer til at dreje sig om store Beløb. Jeg maa sige, at jeg tror heller ikke, at Skønnet er noget værd i de mindre Bykommuner, thi Hjælpekassens Bestyrelse kender ikke saaledes de enkelte Familier, at dette Skøn kan komme til at betyde noget videre. Nej, naar man fra Regeringens Side er gaaet over til at ville anvende Hjælpekassen, kan det ganske sikkert ikke have nogen saglig Begrundelse. Thi de Misbrug, som der har været saa megen Tale om, maa — det kan jeg ikke tro andet — blive endnu større i dette Tilfælde. Den megen Tale om Misbrug har været overdrevet, men der er brødne Kar i alle Lande, og naar der er Lejlighed til Misbrug, vil der ogsaa indenfor Arbejder-

klassen være daarlige Elementer, der vil benytte sig deraf. Den Kontrol, der skulde hindre Misbrug, maa dog i allerhøjeste Grad vanskeliggøres, naar der bliver Mulighed for Arbejderne til at faa Understøttelse med Statstilskud baade gennem Arbejdsløsheds-kasser og gennem Hjælpekasser. Erfaringerne fra tidligere Tid, hvor Hjælpekasserne traadte til ved Siden af Arbejdsløsheds-kasserne og ydede Dyrtidshjælp, viser netop, at Misbrugene florerede paa den Maade, at Manden henvendte sig et Sted, Konen et andet Sted og det voksne Barn et tredje Sted, hvor der kunde ydes Tilskud. Det var netop for at undgaa disse Misbrug, at man fra Administrationens Side ønskede, at Statstilskuddene blev samlet, saaledes at det, der skulde ydes til de arbejdsløse, kunde udbetales under eet. Nu deler man det igen, og man vil ganske sikkert komme til at erfare, at Misbrugenes Tal vil vokse med denne Deling.

Men den egentlige Grund til, at man gaar til Hjælpekasserne, er efter mit Skøn rent politisk, forsaavidt som man ikke overfor Landkommunerne har villet lade Arbejdsløsheds-kasserne træde i Funktion, saaledes som de har gjort det tidligere. Og der frygter jeg, at der vil ske et Misbrug af Situationen af anden Art, nemlig Misbrug i den Retning, at der ikke vil blive ydet Hjælp, hvor det tiltrænges, fordi den sociale Forstaaelse overordentlig mange Steder i Landkommunerne endnu ikke er saa udviklet, at man vil træde til og yde den Hjælp, som er fornøden. Jeg indrømmer den højtærede Indenrigsminister — hvis den højtærede Indenrigsminister har den Opfattelse, hvad jeg har Grund til at tro —, at der gennem Arbejdsløsheds-kasserne i Landkommunerne skete Misbrug, navnlig derved, at unge ugifte Arbejdere fik Understøttelse, hvad der mangan Gang virkede demoraliserende og burde have været undgaaet, men det kunde være undgaaet paa anden Maade derved, at man indførte en Særbestemmelse, der fratog de ugifte Arbejdere paa Landet Understøttelse, hvis det var muligt for dem — hvad det i de allerfleste Tilfælde er — at spare op fra en god Sommerfortjeneste og skaffe sig Husly og Føde for Vinteren. Det kunde meget vel være sket.

Jeg tror altsaa ikke, at Hjælpekassebestyrelserne er egnede til at gøre dette Arbejde paa en tilstrækkelig forsvarlig Maade, og jeg tror navnlig ikke, at de vil blive i Stand dertil, hvis Arbejdsløsheden vokser. Nu hørte vi jo af den ærede Ordfører for det konservative Folkepart (Tvede),